

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2012 r. Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa C-270/12)

(2012/C 273/03)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: A. Robinson, pełnomocnik, J. Stratford QC, A. Henshaw, Barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności art. 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2012 z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie krótkiej sprzedaży i wybranych aspektów dotyczących swapów ryzyka kredytowego.

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 28, zatytułowany „Uprawnienia interwencyjne EUNGiPW w wyjątkowych okolicznościach”, zobowiązuje Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (EUNGiPW) do nałożenia zakazów lub ograniczeń dotyczących dokonywania przez osoby fizyczne lub prawne krótkiej sprzedaży lub też podobnych transakcji czy też do zażądania od osób fizycznych lub prawnych zgłoszenia lub podania do wiadomości publicznej takich pozycji.

EUNGiPW podejmuje takie środki wówczas jeżeli a) stanowią one ochronę przed zagrożeniem dla prawidłowego funkcjonowania i integralności rynków finansowych lub stabilności całego systemu finansowego Unii lub jego części; b) istnieją skutki transgraniczne; oraz c) właściwe organy nie podjęły żadnych środków w celu ochrony przed zagrożeniem lub podjęły środki, które nie stanowią adekwatnej ochrony przed tym zagrożeniem. Środki obowiązują przez okres nie dłuższy niż trzy miesiące przy czym EUNGiPW może przedłużyć je w sposób nieograniczony. Środki te mają charakter nadrzędny wobec wszelkich wcześniejszych środków podjętych przez właściwy organ zgodnie z rozporządzeniem w sprawie krótkiej sprzedaży.

Zjednoczone Królestwo twierdzi, że art. 28 jest niezgodny z prawem z następujących powodów.

Po pierwsze, jest sprzeczny z drugą zasadą ustanowioną przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 13 czerwca 1958 r. w sprawie 9/56 Meroni przeciwko Wysokiej Władzy, Rec. s. 9, gdyż:

1) kryteria określające kiedy EUNGiPW jest zobowiązany podjąć działania na podstawie art. 28 obejmują szeroki zakres uznania;

2) EUNGiPW przysługuje rozległy wybór w zakresie środka lub środków, które przyjmuje oraz wyjątków, które przewiduje, a takie decyzje wywołują bardzo istotne skutki w dziedzinie polityki gospodarczej;

3) czynniki, które powinien uwzględnić EUNGiPW obejmują dalece subiektywne oceny;

4) EUNGiPW jest uprawniony do przedłużenia podjętych środków bez ograniczenia całkowitego czasu ich obowiązywania.

5) nawet jeśli (wbrew stanowisku Zjednoczonego Królestwa) art. 28 nie prowadzi do podejmowania przez EUNGiPW decyzji w dziedzinie polityki makroekonomicznej, EUNGiPW posiada szeroki zakres uznania co do zastosowania tej polityki w szczególnym przypadku tak jak w sprawie Meroni.

Po drugie, art. 28 ma powierzać EUNGiPW uprawnienia do przyjmowania wiążących środków o ogólnym zakresie wbrew orzeczeniu Trybunału w sprawie 98/80 Giuseppe Romano przeciwko Institut national d'assurance maladie-invalidité, Rec. s. 1241.

Po trzecie, art. 28 ma przyznawać EUNGiPW uprawnienia do przyjmowania aktów o charakterze nieustawodawczym o zasięgu ogólnym, podczas gdy w świetle art. 290 TFUE i 291 TFUE Rada zgodnie z traktatami nie jest uprawniona do powierzenia takiego uprawnienia zwykłej agencji poza zakresem tych przepisów.

Po czwarte, jeżeli i w zakresie w jakim wykładni art. 28 dokonuje się w ten sposób, że powierza on EUNGiPW uprawnienie do przyjmowania indywidualnych środków dotyczących osób fizycznych lub prawnych, przepis ten naruszałby uprawnienia przewidziane w art. 114 TFUE.

Artykuł 28 może być oddzielony od reszty rozporządzenia w sprawie krótkiej sprzedaży. Jego usunięcie nie naruszyłoby zasadniczo pozostałej części rozporządzenia.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 4 czerwca 2012 r. — Jiří Sabou przeciwko Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu

(Sprawa C-276/12)

(2012/C 273/04)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Nejvyšší správní soud